

ภาคผนวก ก

ร่าง

พระราชบัญญัติสัญญาลีสซิ่ง พ.ศ.....

.....

.....

โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยสัญญาลีสซิ่ง พระราชบัญญัตินี้มี
บทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา 29
ประกอบกับมาตรา 50 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดย
อาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและ
ยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติสัญญาลีสซิ่ง พ.ศ.”

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุ
เบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ในพระราชบัญญัติ

“ สัญญาลีสซิ่ง ” หมายความว่า สัญญาที่บุคคลผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สิน หรือเป็น
ผู้จัดหาทรัพย์สิน นำทรัพย์สินนั้นออกให้บุคคลอื่นได้ใช้หรือได้รับประโยชน์ในทรัพย์สินนั้น
ด้วยการชำระค่าเช่าหรือค่าตอบแทน ในการใช้หรือการได้รับประโยชน์ในทรัพย์สินตาม
ระยะเวลาที่ตกลงกัน โดยเมื่อสิ้นสุดสัญญาแล้ว บุคคลที่ได้ใช้หรือได้รับประโยชน์ใน
ทรัพย์สิน มีสิทธิในการเลือก ซื้อทรัพย์สิน ทำสัญญาลีสซิ่งต่อ หรือส่งมอบทรัพย์สินนั้นคืน

“ การประกอบธุรกิจลีสซิ่ง ” หมายความว่า การให้เช่าทรัพย์สินของผู้ให้เช่าที่มี
อยู่แล้วหรือที่ผู้ให้เช่าจัดหามาให้ ตามความประสงค์ของผู้เช่า โดยผู้เช่ามีวัตถุประสงค์ที่
จะได้ใช้หรือได้รับประโยชน์จากทรัพย์สิน เพื่อการพาณิชย์กรรม อุตสาหกรรม
เกษตรกรรม หรือใช้ในครัวเรือน ทั้งนี้ กรรมสิทธิ์ยังเป็นของผู้ให้เช่า ในขณะที่ผู้เช่ามีสิทธิ
ในการใช้หรือได้รับประโยชน์ในทรัพย์สินตามระยะเวลา และด้วยการชำระค่าเช่า หรือ
ค่าตอบแทน ตามที่ตกลงกันไว้ในสัญญาลีสซิ่ง

“ ผู้ลิสซิง ” หมายความว่า บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่เข้าทำสัญญาลิสซิงในฐานะเป็นผู้ใช้หรือผู้ได้รับประโยชน์ในทรัพย์สิน

“ ผู้ให้ลิสซิง ” หมายความว่า บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่เข้าทำสัญญาลิสซิงในฐานะเป็นเจ้าของทรัพย์สิน หรือเป็นผู้จัดหาทรัพย์สิน

“ ค่าลิสซิง ” หมายความว่า จำนวนเงินที่ผู้ลิสซิงต้องชำระให้กับผู้ประกอบการธุรกิจ หรือผู้ให้เช่าตลอดระยะเวลาของสัญญา เพื่อตอบแทนการใช้ประโยชน์จากการใช้ทรัพย์สินที่เช่าและเป็นส่วนหนึ่งของราคาทรัพย์สิน โดยคิดจากราคาทรัพย์สินและอัตราค่าใช้ประโยชน์ในทรัพย์สิน รวมทั้งผลประโยชน์ที่ผู้ประกอบการธุรกิจจะได้รับตามประเพณีทางการค้า

“ ทรัพย์สิน ” หมายความว่า ทรัพย์สินที่ผู้ประกอบการหรือผู้ให้เช่านำมาให้ผู้บริโภค หรือผู้เช่าได้ใช้หรือได้รับประโยชน์ตามสัญญาลิสซิง

“ ประเพณีทางการค้า ” หมายความว่า ประเพณีหรือวิธีปฏิบัติที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางและถือปฏิบัติกันอยู่เป็นปกติระหว่างผู้ประกอบการค้าพาณิชย์ชนิดนั้น ทั้งคู่สัญญา ก็ารู้หรือควรจะได้รู้อยู่แล้วในขณะทำสัญญาถึงความมีอยู่ของประเพณีหรือวิธีปฏิบัติดังกล่าว

“ เอกสารการจัดหาทรัพย์สิน ” หมายความว่า สัญญาซื้อขาย สัญญาจ้างทำของ ใบเสนอราคา ใบสั่งซื้อหรือสัญญาจ้าง ใบส่งมอบสินค้า ใบเสร็จรับเงิน จดหมายหรือหนังสือโต้ตอบ ตลอดจน เอกสารอื่นใดซึ่งแสดงถึงการได้มาซึ่งทรัพย์สินสำหรับนำออกให้เช่าตามสัญญาลิสซิง

“ ทะเบียน ” หมายความว่า ทะเบียนผู้ประกอบการธุรกิจลิสซิง

“ นายทะเบียน ” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้เป็นนายทะเบียนธุรกิจลิสซิง

“ รัฐมนตรี ” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 4 พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับแก่สถาบันการเงินตามกฎหมายธุรกิจธนาคารพาณิชย์ ธุรกิจเงินทุน และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ สถาบันการเงินที่มีกฎหมายเฉพาะจัดตั้งขึ้น และนิติบุคคลอื่นที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา 5 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งนายทะเบียนเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ กับออกกฎกระทรวงและประกาศตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงและประกาศนั้น ต้องประกาศในราชกิจจานุเบกษา

หมวด 1 การจดทะเบียนผู้ประกอบการธุรกิจลิขสิทธิ์

มาตรา 6 บุคคลจะผู้ประกอบการธุรกิจลิขสิทธิ์ได้ต่อเมื่อมีคุณสมบัติดังจะกล่าวต่อไปนี้

(1) เป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หรือบริษัทมหาชนตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัด หรือนิติบุคคลอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(2) มีทุนจดทะเบียนที่ได้รับชำระแล้วไม่น้อยกว่าที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด ทั้งนี้ต้องไม่ต่ำกว่าหกสิบล้านบาท และ

(3) จดทะเบียนตามหลักเกณฑ์และวิธีการ และเสียค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

หมวด 2 หลักทั่วไป

มาตรา 7 ภายใต้บังคับมาตรา 8 มาตรา 9 และมาตรา 10 สิทธิหน้าที่และนิติสัมพันธ์ระหว่างคู่สัญญาลิขสิทธิ์ให้เป็นไปตามที่ตกลงกันในสัญญา เรื่องใดที่คู่สัญญามิได้ตกลงกันได้ก็ให้บังคับตามบทบัญญัติในพระราชบัญญัตินี้ หากไม่มีบทบัญญัติเช่นนั้น ให้บังคับตามประเพณีทางการค้า และหากประเพณีทางการค้าเช่นนั้นไม่มีด้วยซ้ำ ท่านให้บังคับตามกฎหมายที่ใช้บังคับแก่นิติกรรมสัญญาทั่วไป

มาตรา 8 สัญญาลิขสิทธิ์ในสังหาริมทรัพย์ ต้องทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อคู่สัญญาทั้งสองฝ่าย

สัญญาลิขสิทธิ์ในอสังหาริมทรัพย์นั้น ต้องทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่

การตกลงแก้ไขเปลี่ยนแปลงสิทธิหน้าที่ของคู่สัญญาให้ผิดแผกแตกต่างไปจากที่กฎหมายกำหนดไว้ หรือแตกต่างไปจากประเพณีทางการค้าหรือแนวทางที่คู่สัญญาเคยปฏิบัติต่อกันมา หากมิได้มีหลักฐานเป็นหนังสือลงลายมือชื่อคู่สัญญาฝ่ายที่จะต้องเสียประโยชน์จากการตกลงแก้ไขเปลี่ยนแปลงนั้น ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าหาได้มีข้อตกลงดังกล่าวไม่

ในกรณีที่สัญญาเดิมมีหลักฐานเป็นหนังสือลงลายมือชื่อผู้ที่จะต้องรับผิดชอบเป็นสำคัญ และมีข้อกำหนดไว้ด้วยว่าการแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกสัญญานั้นจะต้องมีหลักฐานเป็นหนังสือลงลายมือชื่อฝ่ายที่จะต้องเสียประโยชน์จากการแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกดังกล่าว การแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกข้อสัญญาเดิมนั้นจะต้องมีหลักฐานตามที่กำหนดไว้จึงจะยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้หรือฟ้องร้องบังคับคดีได้

มาตรา 9 คู่สัญญาที่อยู่ในบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้จะกำหนดสิทธิหน้าที่ระหว่างกันไว้อย่างไรหรือจะตกลงกันให้นำกฎ ข้อบังคับ หรือระเบียบปฏิบัติใดมาบังคับแก่กันก็ได้ เท่าที่ไม่ต้องห้ามขัดแย้งโดยกฎหมาย ไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน และไม่เป็นการแตกต่างจากกฎหมายที่เกี่ยวข้องด้วยความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

ในกรณีที่กฎ ข้อบังคับ หรือระเบียบปฏิบัติตามวรรคหนึ่งมีการแก้ไขปรับปรุงเป็นหลายเนื้อความหรือหลายฉบับ และคู่สัญญามีได้ระบุว่าจะให้ใช้เนื้อความใดหรือฉบับใดบังคับ แก่กัน ก็ให้ใช้เนื้อความหรือฉบับที่ใหม่ที่สุดในขณะทำสัญญาบังคับโดยถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของข้อตกลงในสัญญา

มาตรา 10 การตีความสัญญาที่อยู่ในบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ และบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ใช้บังคับแก่สัญญาดังกล่าวจะต้องคำนึงถึงปัจจัยต่อไปนี้ด้วย

- (1) ความสุจริตและเป็นธรรมซึ่งผู้ประกอบการค้าพาณิชย์ที่ดีจะพึงมีและปฏิบัติต่อกัน
- (2) ความสอดคล้องกับมาตรฐานและแนวทางที่ถือปฏิบัติกันอยู่ในวงการค้าพาณิชย์ในประเทศหรือระหว่างประเทศ แล้วแต่กรณี
- (3) ประเพณีทางการค้าที่คู่สัญญาหรือควรจะได้รู้ และแนวทางที่คู่สัญญาเคยปฏิบัติต่อกันมาก่อน
- (4) ความเจริญรุ่งเรืองอย่างยั่งยืนของกิจการค้าพาณิชย์ในประเทศหรือระหว่างประเทศแล้วแต่กรณี

หมวด 3

สิทธิและหน้าที่ของผู้ให้ลิสซิง

มาตรา 11 เมื่อมิได้แสดงเจตนาไว้เป็นอย่างอื่น ผู้ให้ลิสซิงมีหน้าที่ในการส่งมอบทรัพย์สินให้แก่ผู้บริโภครหรือผู้เช่าในสภาพที่ซ่อมแซมดีแล้ว และเหมาะแก่การใช้ประโยชน์

ในกรณีที่ไม่มี การส่งมอบทรัพย์สิน หรือส่งมอบทรัพย์สินชั่วคราว หรือส่งมอบทรัพย์สินไม่ตรงตามสัญญาซื้อขาย ผู้ให้สิทธิอาจใช้สิทธิในการแก้ไขความผิดพลาด เพราะเหตุผิดนัดหรือผิดสัญญาและขอชำระหนี้ใหม่ได้ โดยผู้ให้สิทธิทรงไว้ซึ่งสิทธิในการยึดหน่วงค่าเช่าตามสัญญาซื้อขาย จนกว่าผู้ให้สิทธิจะได้ส่งมอบทรัพย์สินตามสัญญาซื้อขาย หากผู้ให้สิทธิไม่สามารถแก้ไขข้อผิดพลาดดังกล่าวได้ในระยะเวลาอันสมควร ผู้ให้สิทธิอาจบอกเลิกสัญญาซื้อขายได้

ในกรณีที่ผู้ผลิตหรือผู้จำหน่ายทรัพย์สินตามเอกสารกำหนดหาทรัพย์สิน ต้องรับผิดชอบตามข้อตกลงดังกล่าว ผู้ให้สิทธิอาจโอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าวทั้งหมดหรือบางส่วนแก่ผู้ให้สิทธิอีกด้วย

มาตรา 12 ผู้ให้สิทธิอาจโอนสิทธิหรือกระทำการใดๆ อันเกี่ยวกับสิทธิตามสัญญาซื้อขายโดยประการอื่น แต่การโอนสิทธิดังกล่าวไม่ถือเป็นการปลดปล่อยผู้ให้สิทธิให้หลุดพ้นจากพันธะตามสัญญาซื้อขายและไม่มีผลเป็นการแปลงหนี้ใหม่ซึ่งสิทธิหน้าที่และความรับผิดชอบตามสัญญาซื้อขาย

มาตรา 13 ผู้ให้สิทธิต้องรับผิดชอบต่อผู้ให้สิทธิในความชำรุดบกพร่อง และมีหน้าที่ซ่อมแซมความชำรุดบกพร่องที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากทรัพย์สินที่ผู้ให้สิทธิได้รับ เว้นแต่จะเกิดจากเหตุสุดวิสัย ความผิดหรือความประมาทเลินเล่อของผู้ให้สิทธิ

มาตรา 14 ผู้ให้สิทธิต้องให้ผู้ให้สิทธิครอบครองทรัพย์สินโดยปกติสุขปราศจากการรอนสิทธิจากบุคคลภายนอก และต้องรับผิดชอบต่อผู้ให้สิทธิหากมีการรอนสิทธิดังกล่าว เว้นแต่ผู้ให้สิทธิรู้ถึงการรอนสิทธิก่อนหรือขณะทำสัญญานั้น

มาตรา 15 เมื่อครบกำหนดระยะเวลาตามสัญญาซื้อขาย หากผู้ให้สิทธิใช้สิทธิในการซื้อทรัพย์สินตามสัญญาซื้อขาย และได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขในการได้มาซึ่งกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินครบถ้วนตามสัญญาซื้อขายแล้ว ผู้ให้สิทธิต้องโอนกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินให้แก่ผู้ให้สิทธิโดยพลัน

กรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินจะโอนมาเป็นของผู้ให้สิทธิ ตั้งแต่ผู้ให้สิทธิแสดงเจตนาซื้อทรัพย์สินไปยังผู้ให้สิทธิ

หมวด 4 สิทธิและหน้าที่ของผู้ลิขสิทธิ์

มาตรา 16 ผู้ลิขสิทธิ์ต้องใช้ความระมัดระวังสงวนใช้สอยซ่อมแซมและบำรุงรักษา ทรัพย์สิน ประกันภัยทรัพย์สิน เหมือนเช่นวิญญูชนจะพึงปฏิบัติกับทรัพย์สินของตนเอง ให้อยู่ในสภาพตามที่ได้รับส่งมอบมา แต่ไม่ต้องรับผิดชอบในความเสื่อมราคาเพราะการใช้สอยตามปกติ

มาตรา 17 ผู้ลิขสิทธิ์ไม่อาจนำทรัพย์สินออกให้ลิขสิทธิ์ช่วง โอนสิทธิในการใช้สอย ทรัพย์สินหรือมีสิทธิประการอื่นตามสัญญาลิขสิทธิ์ เว้นแต่จะได้รับความยินยอมจากผู้ให้ลิขสิทธิ์

ผู้ลิขสิทธิ์นำทรัพย์สินออกให้ลิขสิทธิ์ช่วง หรือโอนสิทธิในการใช้สอยทรัพย์สินโดย ไม่ได้รับความยินยอมจากผู้ให้ลิขสิทธิ์ ผู้ให้ลิขสิทธิ์มีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้

มาตรา 18 ผู้ลิขสิทธิ์มีหน้าที่ชำระค่าเช่าลิขสิทธิ์ตามสัญญาลิขสิทธิ์ และในระหว่างสัญญาห้ามมิให้ ผู้ลิขสิทธิ์บอกเลิกสัญญาก่อนสัญญาลิขสิทธิ์สิ้นสุด เว้นแต่จะได้รับความยินยอมจากผู้ให้ลิขสิทธิ์

มาตรา 19 ในกรณีที่ผู้ลิขสิทธิ์ไม่ชำระค่าลิขสิทธิ์ตามสัญญาลิขสิทธิ์ ผู้ให้ลิขสิทธิ์มีสิทธิที่จะเรียกให้ผู้ลิขสิทธิ์ชำระค่าลิขสิทธิ์ที่ค้างชำระพร้อมด้วยเบี้ยปรับและค่าเสียหายได้

มาตรา 20 ในกรณีที่ผู้ลิขสิทธิ์ผิดสัญญาในสาระสำคัญ หากการผิดข้อสัญญา ดังกล่าวเป็นเรื่องที่สามารถแก้ไขเยียวยาได้ ผู้ให้ลิขสิทธิ์จะใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาทันทีได้ จนกว่าจะได้ให้ผู้ลิขสิทธิ์แก้ไขข้อผิดสัญญาดังกล่าวก่อนภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ผู้ ลิขสิทธิ์ได้ผิดสัญญาในสาระสำคัญนั้น

มาตรา 21 เมื่อครบกำหนดระยะเวลาตามสัญญาลิขสิทธิ์ หากผู้ลิขสิทธิ์มีสิทธิเลือก ในการซื้อทรัพย์สินตามสัญญาลิขสิทธิ์ ทำสัญญาลิขสิทธิ์ต่อ หรือส่งมอบทรัพย์สินนั้นคืนให้ แก่ผู้ให้ลิขสิทธิ์

การใช้สิทธิในการซื้อทรัพย์สินต้องทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อคู่สัญญา ทั้งสอง ฝ่าย ตั้งแต่ขณะหรือหลังจากทำสัญญาลิขสิทธิ์ ทั้งนี้ต้องก่อนที่สัญญาลิขสิทธิ์จะสิ้นสุดลง

หมวด 5 ความระงับของสัญญาลิสซิ่ง

มาตรา 22 สัญญาลิสซิ่งย่อมสิ้นสุดลง เมื่อสิ้นระยะเวลาตามที่ตกลงกันได้

มาตรา 23 เมื่อทรัพย์สินในสัญญาลิสซิ่งสูญหายทั้งหมด

ถ้าทรัพย์สินในสัญญาลิสซิ่งสูญหายไปแต่เพียงบางส่วน จนทำให้ผู้ลิสซิ่งไม่สามารถใช้สอยทรัพย์สินส่วนที่ยังคงเหลืออยู่ร่วมกับประโยชน์ ตามความมุ่งหมายในสัญญาได้ โดยมีได้เป็นเพราะความผิดของผู้ลิสซิ่ง ผู้ลิสซิ่งจะบอกเลิกสัญญาเสียก็ได้

มาตรา 24 การโอนกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินที่เป็นสังหาริมทรัพย์ ย่อมทำให้สัญญาลิสซิ่งสิ้นสุดลง

มาตรา 25 สัญญาลิสซิ่งย่อมไม่ระงับไปเพราะเหตุความตายของผู้ให้ลิสซิ่งที่เป็นบุคคลธรรมดา

ความตายของผู้ลิสซิ่งไม่ทำให้สัญญาลิสซิ่งสิ้นสุดลง และสิทธิหน้าที่ตามสัญญาลิสซิ่งย่อมโอนไปยังทายาท

ผู้ให้ลิสซิ่งที่เป็นนิติบุคคล พันสภาพนิติบุคคล หรือเลิกประกอบกิจการ หรือตกเป็นบุคคลล้มละลาย สัญญาลิสซิ่งย่อมสิ้นสุดลง

หมวด 6 สมาคมกำกับผู้ประกอบการธุรกิจลิสซิ่ง

มาตรา 26 เพื่อประโยชน์ในการกำกับควบคุมผู้ประกอบการธุรกิจลิสซิ่ง ให้รัฐมนตรีมีอำนาจให้ความเห็นชอบให้สมาคมที่มีวัตถุประสงค์ในการส่งเสริมและกำกับดูแลผู้ประกอบการธุรกิจลิสซิ่งที่มีหลักเกณฑ์ในการดำเนินงานดังต่อไปนี้ เป็นสมาคมกำกับผู้ประกอบการธุรกิจลิสซิ่งได้

(1) มีหลักเกณฑ์ในการเลือกกรรมการซึ่งประกอบด้วยผู้แทนจากสมาชิกทุกประเภทในสัดส่วนที่เหมาะสม

(2) มีระบบการจัดการที่มีประสิทธิภาพเกี่ยวกับข้อร้องเรียนจากลูกค้าของสมาชิก หรือระบบระงับข้อพิพาทระหว่างสมาชิกกับลูกค้าของสมาชิกอันเนื่องมาจากการประกอบการธุรกิจลิสซิ่ง

(3) มีมาตรการกำกับดูแลให้สมาชิกปฏิบัติตามกฎของสมาคมและจรรยาบรรณในการประกอบธุรกิจลิขสิทธิ์

(4) หลักเกณฑ์อื่นใดตามที่ประกาศในกฎกระทรวง

หมวด 7

การเพิกถอนทะเบียนและการเลิกประกอบกิจการ

มาตรา 27 ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนทะเบียนได้ เมื่อปรากฏในภายหลังว่าประกอบธุรกิจลิขสิทธิ์ไม่มีคุณสมบัติตามที่กฎหมายกำหนด

ในการสั่งเพิกถอนดังกล่าว นายทะเบียนอาจกำหนดเงื่อนไขและวิธีการให้ผู้ถูกเพิกถอนปฏิบัติต่อไป เพื่อคุ้มครองประโยชน์ของผู้ลิขสิทธิ์หรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง ก็ได้

มาตรา 28 ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจลิขสิทธิ์ใดมีความประสงค์จะเลิกประกอบกิจการลิขสิทธิ์ ให้ยื่นขอยกเลิกทะเบียนต่อนายทะเบียน โดยอาจกำหนดเงื่อนไขและวิธีการใด ๆ เพื่อคุ้มครองประโยชน์ของผู้ลิขสิทธิ์หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องก็ได้

มาตรา 29 ผู้ประกอบธุรกิจลิขสิทธิ์ที่ถูกเพิกถอนทะเบียน หรือได้ขอยกเลิกทะเบียน ต้องส่งคืนทะเบียนต่อนายทะเบียนภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ถูกเพิกถอนทะเบียน หรืออนุมัติให้ยกเลิก

หมวด 8

บทกำหนดโทษ

มาตรา 30 ผู้ถูกเพิกถอนทะเบียนหรือผู้ได้รับอนุมัติให้ยกเลิกทะเบียนใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขหรือวิธีการที่กำหนดตามมาตรา 27 หรือมาตรา 28 หรือฝ่าฝืนมาตรา 29 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาทและปรับอีกไม่เกินวันละสามพันบาท ตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่หรือจนกว่าจะได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

นายกรัฐมนตรี